

Contents

13&14-10-2015 – Een vlotte overgang in de tijdzone.....	2
15-10-2015 - Testles gelukt.....	3
16-10-2015 – (h)erkenning door doshu.....	5
17-10-2015 – Doshu doet Ukemi met zijn kleinkinderen	7
18-10-2015 – de kentering.....	8
19-10-2015 – 100 man 's ochtends om 6.30u, het blijft me verbazen.....	9
20-10-2015 – Slecht nieuws uit België	11
21-10-2015 – Mijn afspraak met Kuribayashi sensei netjes nagekomen.. ..	12
22-10-2015 – even weg van Hombu.....	13
23-10-2015 – het is gebeurd ... een hattrick	14
24-10-2015 – Leraren onder elkaar.. ..	15
25-10-2014 – Tokyo Budokan	16
26-10-2015 – Mijn partner verlaat me... Doshu valt in ☺.....	18
27-10-2015 – My mind and my Knee.....	19
28-10-2015 – Nog even bij Kuribayashi sensei voor zijn vertrek naar België.....	20
29-10-2015 – Waka sensei en Osawa sensei zijn terug	21
30-10-2015 - Countdown.....	23
31-10-2015 – Doshu laat zich vervangen en de kapotte hakama.....	24
01-11-2015 – Laatste trainingsdag.....	26

13&14-10-2015 – Een vlotte overgang in de tijdzone...

Zoals elk jaar plan ik mijn reis in met vertrek op dinsdag. Op die manier kan ik de avond ervoor nog de clubles verzorgen. Idem met de terugkeer, die plan ik in op maandag zodat ik hopelijk nog net op tijd terug ben om direct naar de dojo te gaan. Zo probeer ik de dojo en de leden zo goed mogelijk ten dienste te staan.

In een poging om de overgang van Belgische naar Japanse tijd zo vlot mogelijk te laten verlopen had ik een avondvlucht genomen, vertrek om 19u05, eerst nog naar Munchen en dan zo naar Haneda. Het lukte mooi, reeds in de vlucht van 1u en 5 minuten kon ik al een powernapje doen. En dan tijdens de vlucht naar Haneda, 1 film bekeken (Max – een mooi eerbetoon aan de honden die de militairen helpen), avondmaaltje genuttigd, en dan mezelf er toe aanzetten te slapen.

Met enkele ontwaakmomenten tussen in lukte het om nagenoeg de rest van de vlucht al slapend door te brengen. Kort voor ze begonnen aan het ontbijt zette ik dan nog een filmpje op en zo raakte ik netjes tot in Haneda waar we landden om 15u30.. Ik besepte toen pas dat ik me zo goed als niet voorbereid had over welke trein te nemen en dergelijke en ik kon niet aan mijn gegevens van vorig jaar ..

Maar het bleek onnodig: feilloos brachten mijn benen me naar de juiste trein op het juiste perron en in de juiste richting. Ik maakte me de bedenking dat ik zo een beetje het gevoel had als in mijn jeugd toen ik wekelijks de weekends doorbracht aan zee in Blankenberge en Wenduine. Na een tijdje heb je dat gevoel dat je zo goed als thuis bent, je weet waar alles is, hoe je makkelijkst ergens geraakt enzo..

Datzelfde gevoel overviel me toen ik aankwam in Haneda. Geen zoeken, geen vragen, gewoon doorgaan naar mijn huurhuisje dat ik gelukkig voor tweede jaar op rij mocht gebruiken. In een buitenwijk tussen de lokale bevolking.. Een heel ander gevoel dan verblijven in hotel.. Jammer genoeg zal ik volgend jaar terug via hotel moeten gaan want huurhuisje is dan waarschijnlijk bezet..

Ongeveer om 18.30 kwam ik aan in het huisje. Dan nog even snel boodschappen doen, eten, bagage uitpakken en trainingsmateriaal klaarleggen voor de volgende dag.

Rond 21u meldde zich de man met de hamer en ik besloot er gevolg aan te geven, elk uurtje dat ik kan slapen is meegenomen, duurde toch nog tot 22u maar dan ging ik onder de wol op mijn Futontje. Leek me nogal dun te zijn, voelde net de grond op mijn heupbeen in zijlig. Bedacht me nog dat dit niet voldoende ging zijn.. Westerlingen zijn immers wat zwaarder dan de oosterlingen... en ik nu zeker met mijn 85 kilo die maar niet wil zakken (gelukkig niet stijgen ook, voorlopig)

15-10-2015 - Testles gelukt...

Ik kamp al enkele maanden met een tendinitis aan de rechter elleboog, betert maar niet... Moet je maar rusten, zeg je dan... En je hebt gelijk.. Maar doe dat maar eens als je nagenoeg dagelijks de tatami op gaat.. Maar wat me meer zorgen baarde was mijn rechterknie.. Die bezorgt me nogal wat pijn als ik in seiza moet zitten. Pijn zit achteraan en zoals ik het aanvoel lijkt het ook om een peeschachtontsteking te gaan.. In Japan trainen zonder in seiza te moeten zitten is nogal moeilijk..

Maar bon, ben me toch nog voor vertrek een elleboogbrace gaan halen. Had ook nog een tweetal injecties met biopunctuur in de elleboog en drie in de rechterknie laten zetten een tiental dagen voor vertrek. En verder nog wat medicijnen die de gewrichten terug wat smering moeten geven.

Afgelopen nacht zoals steeds heb ik elk uur zien passeren. Doch ik probeerde er niet aan toe te geven. Even opstaan, plasje doen. En dan weer onder de wol en mezelf proberen verplichten verder te nachtrust aan te vatten, nergens proberen aan denken... Zo spartelde ik de nacht door tot ongeveer 4u, dan kon ik mezelf niet meer tot slapen brengen, ik voelde me klaar wakker.

En trouwens dat futonnetje was dus inderdaad te dun, ik zal seffens in de kasten snuisteren naar wat extra materiaal om op te liggen volgende nachten...

Nog een uurtje wat PC-werk gedaan voor VAV, FROS en VTS en dan was het tijd om me klaar te maken voor Hombu. Ook hier weer dat vertrouwde gevoel als ik "het moederhuis" van Aikido binnentreed, de plaats waar ooit O'Sensei stond les te geven... En waar ik nu zowel de kleinzoon, de achterkleinzoon EN ondertussen ook de achterachterkleinzonen bezig zie... dit is een plaats met geschiedenis waar elke aikidoka toch iets moet voelen, denk ik dan... Ok, er zijn ondertussen verschillende strekkingen en stijlen ontstaan, maar dit is toch een plek die men moeilijk kan ontkennen. Je kunt er tot 5u per dag trainen onder de besten, doshu en een korps van zo'n 36 shihan die de dagelijkse werking van hombu dojo verzorgen, het is een plaats waar topsporters (om maar eens VTS termen te gebruiken) zich kunnen ontwikkelen, bijscholen...

Doch ook "oude knarren" als ikzelf kunnen hun machinerie hier nog eens deftig smeren ;-)

Het aanbod is er, er gebruik van maken doe je volgens eigen inzicht en mogelijkheden..

Zoals steeds zie je ook weer de "vertegenwoordigingen" van respectievelijke landen, de verplichte bezoeken, foto's, cadeautjes om iets te bekomen voor de eigen groep of federatie... het hoort erbij, maar ik bedenk me hoe gelukkig ik ben hier gewoon te zijn enkel om te trainen..

Ik fiets op mijn gemakje naar Hombu, het is een tochtje van een half uurtje op een veel te lage fiets, 1 versnelling en met het zadel tot tegen het frame... Eigenlijk kan dit best wel een goede opwarming zijn voor mijn knie, denk ik... Ik moet immers steeds mijn been nogal ver buigen om rond te trappen met die pedalen...

Als een echte belg weiger ik te wachten op het groene licht om met de fiets over te steken, integendeel ik fiets een beetje verder op het trottoir en steek dan lekker over op een plaats waar het eigenlijk niet mag... Wie zit me immers zo vroeg in de morgen? Ben nog maar net overgestoken, zie ik daar geen politiemannetjes te fiets die op de correcte manier was overgestoken... Ik zet mijn pokerface

Terug naar Website

op en fiets verder, hij volgde me niet... Gelukkig had hij geen zin in een achtervolging (of hij had zijn draagbare sirene niet bij).. Ik zal morgen toch maar de lichtjes respecteren, denk ik maar...

In Hombu direct verwelkomt door de Japanse Aikidoka, het doet deugd.. Ik kom hier nu al jaarlijks sinds 2008 en het laat stilaan zijn sporen na.. Ik ga iedereen lekker een ohayoo gozaimasu geven en warm me op.. Knie valt eigenlijk best mee momenteel, kan bijna pijnloos zitten... die fietsrit + de medicatie van de afgelopen periode zal misschien toch haar werk doen? Ik hoop het van harte...

Mijn partner van de dag wordt Yasuhiro san, juist ja.. Diegene die me vorig jaar eens liet zitten na het maken van een trainingsafspraken. Hij kwam zich vorig jaar dan nog uitgebreid verontschuldigen en beloofde me het volgende jaar (nu dus) dit goed te maken. Het moet gezegd, hij was het dus niet vergeten... Direct vraagt hij om trainingspartner te zijn... Hij is een leeftijdsgenoot met dus ook minstens eenzelfde aantal km op de teller.. Is dus een goede test voor mijn ledematen. Van het eerste contact merkt hij mijn brace, en vraagt bezorgd "daijoubu desu ka", ik antwoord dat het ok is en vraag om volledig te werken en af te werken zodat ik weet waar ik aan toe ben, zal immers de komende tijd ook wel met wat bruter werkende exemplaren te maken hebben... Hoop het niet maar is eigenlijk onvermijdelijk, niet iedere aikidoka is reeds zo ver dat hij of zij beseft dat het niet om kracht gaat... Doet me denken aan opmerkingen die ik krijg van leerlingen (waaronder verschillende vrouwen) dat voor hen Aikido helemaal niet zacht en soepel aanvoelt als men doet geloven bij het geven van inlichtingen... Hoe lossen we dit probleem op, vraag ik me af? Want onderweg naar Aikido zitten jaaaaren van krachtgebruik en soms misbruik... Vanaf wanneer kan men eigenlijk zeggen dat men Aikido doet? Eigenlijk zijn we de eerste (laat ons zeggen) 10 jaar bezig met afleren om dan eindelijk te beginnen aanleren.... En dan zijn de opmerkingen van de leden dus best wel terecht...

Goed, genoeg gefilosofeer, de training verloopt prima, mijn elleboog en knie houden zich goed ondanks dat waka sensei ongeveer de helft van de les aan hanmihandachi wijdt. Na de les voel ik wel dat mijn knie graag wat rust heeft.. Hopelijk gaat het elke dag in die richting en liefst nog iets beter...

Yasuhiro San vraagt me meteen om nog eens samen te trainen, we spreken af voor komende maandag. Morgen heb ik Juichi san, dat beertje van vorig jaar.. Ook Victor san is hier terug, en wil ook graag nog eens afspreken voor een training en daarna samen ontbijt of zo.. Het afsprakenboekje begint zich te vullen... Onthouden is de boodschap.

Ik zit hier mijn verslagje te typen in mijn parkje onder een aangenaam zomers zonnetje, in België is het nu 3 graden, hier zo'n 23... een wereld van verschil...

16-10-2015 - (h)erkenning door doshu..

Vannacht was een herhaling van de vorige, veelvuldig wakker... Bovendien regende het de hele nacht gepaard met het tikken van de regendruppels op een of andere metalen plaat in de buurt... Dan maar weer om 4u opgestaan.. Denk niet dat ik mijn wekker de komende dagen zal nodig hebben..

Vanmorgen opent Doshu de dag, ik kijk er naar uit. Het wordt vandaag een regendag, ik vertrek wat vroeger.. De goden zijn me gunstig gezind, het houdt even op met regenen. Ik doe dus enkel maar mijn regenvestje aan, de regenbroek gaat wel mee in mijn tas..

Vanmorgen hou ik me netjes aan de wet, wacht tot het groen is om over te steken.. En dan natuurlijk nergens een agent te zien, het was te verwachten.. Aangekomen in Hombu begin ik me op te warmen. En naarmate de Japanse bekenden binnenkomen, raakt mijn agendaatje gevuld met afspraken, ik stop aan volgende woensdag want vrees anders iets te vergeten.. De andere vragen wimpel ik af met "some time next week".

Terug naar Website

Vanmorgen Juichi san, een korte maar brede Japanner, heel correct. Zit al zeker 10-15 minuten kaarsrecht in seiza te wachten op het parket. Na onze begroeting is hij blij dat onze afspraak doorgaat en komt zich naast mij zetten voor de oplijning.. De stilte valt, een 5-tal minuten voor de les start geeft de Murata san hier verbaal een sein toe, welke door iedereen luidkeels gevolgd wordt.

Men lijnt op, en de stilte komt over de zaal net zoals de nacht opkomt. Het blijft verbazen hoe stil het kan worden in de dojo waar makkelijk 100 personen zitten te wachten op de Doshu.. het water wordt rustig, en dan hoor je geschuifel op de trappen, vergezeld met enig ochtend gemompel van de doshu die samen met zijn zoon stipt op tijd naar boven komt.

Ik merk dat een wijziging heeft plaatsgevonden sinds vorig jaar Waka sensei officieel werd aangesteld als dojo-cho. Steeds meer wordt de opvolging voorbereid. Waka sensei hoeft niet meer op te komen zoals de anderen maar komt mee op met de Doshu en zet zich vooraan aan de zijkant.. Doshu heeft meer en meer het aanzien van een "eminence grise", zijn haren worden spierwit, zijn gezicht getekend door de jaren. Het heeft onmiskenbaar iets als hij er is..

Ik bedenk me net dat het fantastisch is dat ik het voorrecht had om jaar na jaar Waka sensei te zien groeien in zijn rol als toekomstige Doshu..

Tijdens de les gaat Doshu zoals steeds door de zee van mensen om een Ohayoo gozaimasu te wensen aan bekenden en zo komt hij ook bij Juichi san en mezelf. Hij herkent me, zegt "You are back here? Welcome" en "You are here every year", geeft me een bemoedigende schouderklop als teken dat hij het apprecieert. Het doet deugd, geen vraag meer van waar ik kom of hoe lang ik blijf maar gewoon een verwelcoming terug in hun midden.. Dit is wat ze appreciëren, er gewoon te zijn om dagelijks te trainen..

Mijn elleboog gloeit, brandt zelfs tegen het einde van de eerste les. Ik ga toch blijven voor de les met Irie sensei, profiteer rustig van het halfuur tussen de lessen. Tegen dat de les begint is de stijfte terug meester geworden over de elleboog, jammer want nu is de pijn er ook weer..

Irie sensei is, sinds ik hem naar België terug haalde enkele jaren geleden, op een voor mij fascinerende manier aan het ontwikkelen. Hij werkt op stevige houdingen en is volgens mij op weg om een grote te worden. Hoewel hij bijna uit zijn keikogi lijkt te zullen schuiven, staat hij stevig en vol kokyū zijn ding te doen.. In alle rust en met om het even hoe groot en stevig zijn partner is.. En er zijn veel westerlingen aanwezig op zijn les, heeft duidelijk interesse vanuit het buitenland.

Ik werk met een oude bekende van Hombu, een in Japan wonende Fransman die door Hombu veelvuldig gevraagd wordt te assisteren als tolk op internationale meetings. Hij is wat houderig maar dat is niet moeilijk. Hij draagt twee elleboogbraces en zijn twee knieën zijn eveneens ingepakt, kan niet helemaal meer in seiza zitten. Maar is er alle dagen. Hij heeft ook nog een karate achtergrond, welke duidelijk zichtbaar is aan zijn eeltige knokkels. En werkt dan ook stevig.. Irie sensei komt hem berispen omdat hij zo "stijf" werkt, en zegt hem dat hij aan het sterven is omdat hij zo stijf werkt, dat hij moet soepeler werken en leven.. Mijn partner bedankt Irie sensei nederig voor de opmerking en werkt verder. Ik vind de opmerking een klein beetje misplaatst gezien de letsels die hij heeft opgelopen door al die jaren training, maar goed.. Misschien om enigszins te zalven zeg ik al fluisterend terwijl we werken "don't worry, you're not dead yet" vergezeld met een knipoog. Hij antwoordt bevestigend en lachend en fluistert terug "no no, rest assured that I'm not dead yet"..

Terug naar Website

Na de les wil ik naar buiten gaan en zie Osawa sensei in een vergaderzaaltje. Hij is in gesprek maar legt dit stil als hij me ziet en komt spontaan goededag zeggen. Ik informeer naar zijn gezondheid en vooral naar zijn schouderherstel. Hij bevestigt dat alles in orde is. Ik zeg "tot later" en hij gaat terug naar zijn gesprekspartner. Echter tegen dat ik aan mijn fiets ben hoor ik hem roepen "Aran san" .. Hij komt terug buiten gelopen met Kuribayashi Sensei is zijn kielzog..

Hij stelt ons aan elkaar voor en ik hoor hem in het japans zeggen tegen Kuribayashi sensei wie en wat ik ben. Ik ken onvoldoende Japans om alles te verstaan maar grijp wel de kern van de zaak als ik termen hoor als "Kaisho" en "Berugi de" en "Hombu keiko". En als ik hem daarna hoor zeggen met lichtjes in zijn ogen "good ukemi" onderbreek ik hem met een kwinkslag, de sloeber is mij aan het olijnen om bij Kuribayashi sensei als uke te fungeren. "Gij nie ze manneke", denk ik bij mezelf. Hij ziet dat ik de kwinkslag begrepen heb en gaat lachend terug naar binnen..

Kuribayashi sensei praat even verder met me in het engels. Hij is een grote struise kerel voor een japper.. En ik weet dat hij nogale stevig uit de hoek kan komen, zeker als hem iets niet zint. We hebben een aangenaam gesprek, ik verduidelijk hem dat ik de voormalig voorzitter ben van belgium noord en geef hem de naam van de huidige voorzitter. Hij heeft er blijkbaar nog geen contact mee gehad, enkel nog maar met Fred van de AFA.. Ik kan me een bedenking niet onthouden zo een tweetal weken voor zijn komst naar België..

In alle geval, Ik verontschuldigd me voor mijn afwezigheid op zijn komende stage in België aangezien ik nog in Hombu ben. Kuribayashi vraagt me om hier naar zijn lessen te komen op woensdag wat ik bevestig. Ik vermeld hem (toch maar even voor de zekerheid) dat ik momenteel wat worstel met elleboog en knie probleem.. Luid lachend hoor ik hem zeggen "Haha, that's normal for an Aikido teacher".. Ben benieuwd wat het zal worden komende woensdag..

Terug in mijn huisje gekomen, keikogi gewassen en ontbijt genomen.. Mijn oogleden voelen zwaar aan en ik begrijp de hint.. Even terug naar bed. Lichaam is moe en enige recuperatie wordt gevraagd.. Het is toch een regendag en ik ga een uurtje slapen. Ik voel mijn botten en spieren op de harde futon, ze hebben het al wat lastig gehad en geven dit aan ..

17-10-2015 – Doshu doet Ukemi met zijn kleinkinderen

Deze keer hou ik het maar uit tot 2u 's nachts alvorens klaar wakker te zijn, die jetlag zal nog wel enkele dagen in de kleren hangen..

Heeft wel het voordeel dat je jezelf rustig kunt klaarmaken en op je gemak naar Hombu fietsen, no stress...

Ik heb een blij terugzien met 1 van de eerste Japanners die ik daar leerde kennen, Sakurai san, een zevende dan.. Hij vraagt me of ik met hem wil trainen, natuurlijk wil ik dat..

Terug naar Website

Ook Yamashima sensei is er en vraagt hoe lang ik blijf, ik mag me dus de komende dagen wel aan een verzoek verwachten ook met hem te trainen, dat zal weer leuk worden.. Zelf zo goed als niets kunnen doen, beetje zoals Tamura sensei vroeger met je werkte...

Doshu opent de dag deze keer met shomenuchi en yokomenuchi, telkens mooi afwisselend met een nage waza en een katame waza.. En opnieuw komt hij langs voor een vriendelijke schouder aanraking. Er is duidelijk een brug geslagen, dit geeft hij aan via de aanraking. Hij houdt niet zo veel afstand meer, wat hij in de beginjaren wel deed en wel begrijpelijk is.. Iedereen wil immers iets van hem, een foto, een graad, een erkenning.. Ik kom enkel trainen, vraag zelfs niet eens voor een foto..

Na de les komt Doshu terug naar boven met zijn kleinkinderen, vergezeld van enkele deshi.. De kinderen vinden het heel leuk dat de deshi steeds maar vallen van zodra ze ze aanraken. Doshu van zijn kant beweegt hemel en aarde om hen te doen rollen. Hij geeft zelf het voorbeeld en doet 10-20 rollen na elkaar, steeds zijn kleinkinderen uitnodigend mee te doen.. Maar die vinden het veel te leuk bij de deshi en gooien liever wat met hen... Uiteindelijk krijgt Doshu toch gehoor bij de oudste van de twee...

We hebben een goede ochtendtraining gehad maar ik voel mijn knie iets te veel naar mijn goesting en beslis de tweede les over te slaan. Morgen wil ik immers zeker Kanazawa volgen en daarna Doshu...

18-10-2015 - de kentering...

Gisterenavond voelde ik me helemaal energieloos, tegen 20u voelde ik me zo in slaap vallen waar ik zat. Besloot dan ook maar te gaan slapen. Ik mocht me gewoon uitslapen want de zondag zijn de lessen later, start maar om 9u.

Dus geen wekkers gezet en hoopvol gaan slapen.. Was wel terug even wakker tegen 23u en 01u maar dan kon ik eindelijk uitslapen.. In 1 ruk door sliep ik tot 5u en het voelde goed aan.. Toen was ik wel klaarwakker en stond ik maar op ook.. Dat noemt nu ook al uitslapen, 5u 's morgens en dat op een zondagochtend...

Maar ik voelde me goed, hopelijk is de kentering nu ingezet wat slapen betreft..

Eerste les was Kanazawa sensei, dit blijft 1 van mijn favorieten.. Power en stabiliteit troef. Hij geeft ook best wel wat uitleg in de les, wil dus echt wel de mensen vooruit helpen. Mooie lesopbouw ook, eindigend in een techniek die wat meer plaats vraagt waarbij dan in halve ploeg gewerkt wordt. Mijn keikogi kleefde tegen mijn lichaam want de les was intensief en het zonnetje verwarmde de dojo zienderogen...

En dan kwam terug de Doshu, zijn lessen zijn ook prachtig van opbouw. Altijd maar de basis tonen, links rechts omote ura en that's it.

Hij doet steeds maar 4 keer voor, je moet maar zorgen dat je de aandacht er meteen bij hebt en dat je binnen die 4 keer voldoende recupereert om er terug tegenaan te gaan...

Terug naar Website

Ondertussen wordt iemand gecorrigeerd die even zijn zwetend voorhoofd wou afkuisen, mag niet wanneer de leraar de technieken toont, ook niet je Gi in orde brengen ... Je moet wachten tot als het voortonen gedaan is en het sein gegeven werd om te oefenen...

En dan is er al terug de druk van je Uke die wil oefenen... Zo wordt je automatisch gepushed om het maximum van jezelf te geven, geen trainingstijd verliezen door aan je kledij te frommelen of iets dergelijks. Meteen er vol tegenaan gaan ..

Zo kun je heel wat training doen op een uurtje hoor... Als ik dat vergelijk met bij ons.. En je merkt dat ook, de buitenlanders die even een of enkele lessen komen meedoen happen snel naar adem aan dat tempo.. Je moet er even inkomen om dagelijks zo te kunnen trainen...

Vandaag ging de Doshu terug een stapje verder bij mij, ik mocht Ukemi nemen voor hem. Hanmihandachiwaza katatetori Shihonage, ik deed het graag.. Ik nam hem met een volle greep vast, en Doshu begon te grommen. Een grom van amusement, Hij deed de 4 uitvoeringen en ging dan lachend verder naar anderen..

Rustig fietsend reed ik terug naar huis, genietend van het zonnetje dat zeer veel deugd deed, had eigenlijk zin mij gewoon neer te zetten en er even energie van op te nemen.

Tegen dat ik terug aan mijn huisje was, was het half een.. En ik ging naar de bakker om mijn ontbijtkoeken... Toen ik er mee terug kwam bedacht ik me pas dat ik al ontbeten had voor de les, ik verlies hier elk jaar weer bijna elk besef van tijd en ruimte... het is raar.. Na enkele dagen weet ik enkel nog dat het dag is als het klaar is en nacht als het donker is. En dan sta ik op en ga trainen...

Dat zijn mijn dagen hier: trainen, eten, wassen , slapen... en de tijd er tussen in wat passeren..

Na mijn doucheke, terug met sea breeze shampoo, ging ik dan even boodschappen doen. Ja hoor , alles is hier open... Zelfs de scholen bruisen van (sport)activiteiten waar de gezinnen graag komen toeschouwen. De kinderen hoeven hier niet op straat te spelen, alles is ter beschikking..

Ik profiteerde mee, mocht als visitor binnen op de campus dichtbij en na even rondgekeken te hebben, installeerde ik mij aan het tennisveld waar het bruiste van activiteit, ik bekeek even de orientatie van het zonnetje en installeerde mij op een bankje met de sporters als schouwspel..

Het was een intensieve ochtend, gevolgd door een rustige namiddag. Het was een mooie zondag.. een graad of 23, dat is nog mooi zomerweer bij ons... maar de duisternis valt hier wel vroeg én snel..

19-10-2015 – 100 man 's ochtends om 6.30u, het blijft me verbazen..

Vandaag omgekeerde volgorde als gisteren, eerst opent Doshu de dag en dan komt Kanazawa sensei .. Mijn hoop op beter slapen moet nog een beetje wachten, gelukkig ging ik weer om 21u mijn bed in, om tegen 3u terug klaar wakker te zijn, met enkele ontwaakmomenten tussenin.. Het is een algemeen fenomeen onder de buitenlanders.. Echter de meesten willen 's avonds dan ook nog iets gaan doen waardoor ze met rode oogskens de tatami opkomen.. Toen ik in hotel verbleef deed ik

Terug naar Website

dat ook, al is het maar om van die kamer weg te zijn.. Maar nu ik gewoon in een huisje kan verblijven, heb ik helemaal die behoefte niet..

Al fluitend op mijn fietske het halfuurtje afleggen naar hombu, en naar boven naar het tweede verdiep (3rd floor noemen zij het want ze tellen het gelijkvloers ook als een verdiep). Het blijft me verbazen hoeveel mensen van heinde en ver komen om de dag te openen met Doshu, mensen die direct na de les in hun maatpak springen om snel (hayaku) naar hun werk te gaan. De tatami staat elke ochtend propvol, 100 tot 120 deelnemers is geen uitzondering.

Eigenlijk gebeurt alles hier snel... De mensen hier leven voortdurend onder stress, geen moment van rust.. Dit in tegenstelling tot het beeld dat wij hebben over het verre oosten... de kalme mediterende oosterling zal zeker wel bestaan maar het zal er geen zijn die moet gaan werken, want die hebben amper tijd om even ergens rustig 5 minuutjes te gaan zitten... Overal zie je mensen lopen om snel ergens te geraken..

Doshu behandelt Ushirowaza vandaag, Kanazawa neemt shomenuchi voor rekening.. Als je hier een tijdje verblijft, krijg je een mooie heropfrissing van de kihon, dat is een feit.. Terwijl ik vraag aan sommige buitenlanders hoelang ze blijven, verschiet ik dat ze antwoorden "4 dagen" of "1 week" ... En zij kijken verrast op als ik zeg "3 weken" .. Ik heb me natuurlijk niet uit te spreken over wat iemand doet met zijn verlof, maar als je hier maar 1 weekje komt, ga je eigenlijk van jetlag naar jetlag... Ik prijs me gelukkig dat ik jaarlijks 3 weken kan verblijven in dit moederhuis... Maar het is dan ook een duidelijke keuze die ik jaren geleden maakte, hier vind ik de kihon terug waar we altijd nood aan hebben. Bij ons allerlei stages doorlopen geeft meer verwarring dan verduidelijking want elke leraar wil zijn punten naar voren brengen. Hier niet, elke shihan respecteert de kihon..

Terminologie wijzigt wel eens, Doshu gebruikt nu bvb "Kata O Kimeru" voor een techniek die wij nog "Ude Garami" noemen , het is maar een naam natuurlijk maar als ik navraag doe is de uitleg weer zo logisch als wat.. Kimeru is vastpinnen en Kata is schouder, dus de naam legt eigenlijk de correcte uitvoering van de techniek uit..

Bij het verlaten van Hombu dojo zie ik Osawa sensei terug die administratief werk komt doen, hij zegt heel vriendelijk goededag. Ik meen te zien dat hij goedkeurend opmerkt dat ik er was vanochtend..

Doet me denken aan wat Sugano sensei zei over de tijd van uchi deshi zijn "If there was class, you were expected to attend, no matter who was teaching". Dat haal ik niet, zo een ingesteldheid.. Tis te zeggen, mijn geest zou het wel halen maar mijn lichaam niet, vrees ik. Respect voor wat die oudere generatie deed hoor... Natuurlijk als je bedenkt dat ze in die periode nog maar twintigers waren, is het weer een ander verhaal natuurlijk.. Maar sinds ik weet waar abraham de mosterd haalt, ben ik al dik tevreden met twee à drie lessen per dag...

20-10-2015 – Slecht nieuws uit België

Dit jaar lukt het mij nog minder om deftig te slapen, verdorie toch... Maar daar geen woord meer over...

Vanmorgen afspraak met Hirosei san, een nogal kloeke kerel.. Zijn leraar is Yamashima sensei dus dat verklaart al veel. Ik merk dat mijn Gi nog nat is van gisteren, nat van het zweet wel te verstaan.. Doe hem aan en rij naar hombu. Maar als ik dan in hombu mij aan net opwarmen ben, ruik ik toch dat de zweetgeur iets te prominent aanwezig is.. Nu is dat geen uitzondering in Hombu...

In mijn beginjaren had ik zo iets van "hoe is het mogelijk dat ze hier met een ongewassen Gi komen trainen?". Ondertussen begrijp ik het al beter, velen (ook ik) doen hun was en hangen dan de gi gewoon te drogen, gebruiken geen droogkast. En dan is het moeilijk om tijdig je materiaal proper én droog te hebben..

Ik heb een heel goede trainingssessie met Hirosei san, we waren gewaagd aan elkaar en werkten zeer goed door... En waka sensei is nieuwe generatie en jong dus Koshinage kwam er terug aan te pas, evenals udekimenage... En niet in groepjes maar met de hele groep samen, plaats zoeken én uitkijken is de boodschap..

Niettemin voel ik me niet op mijn gemak in die vuile Gi en beslis les 2 niet mee te doen en dan eerst te gaan wassen, vanavond wil ik immers Osawa sensei volgen ... En ik heb tegen morgenochtend dan ook alweer een droge en liefst propere Gi nodig voor die lessen...

Terwijl mijn was inzit, lees ik even mijn mails, en ik krijg slecht nieuws uit België... Een aikidoka waar ik veel appreciatie voor had, was acuut overleden... Het doet me wat. Elk vertrek is treurig natuurlijk maar als het zo plots is én uit je kennissenkring, denk je toch wel even na over de vergankelijkheid van het leven... Het ga je goed in de andere wereld, mijn vriend...

Na mijn ontbijt én mijn was, beslis ik eens naar shinjuku center te gaan. Toen ik op hotel verbleef was dat zowat de dagelijkse wandeling in die buurt. Maar sinds ik in de buitenwijken logeer, verblijf ik liever in die rustigere omgeving.. En inderdaad, ik merk meteen terug hoe hectisch het daar is, was het bijna vergeten... Mijn oren suizen van al die randanimatie'tjes en stomme liedjes die daar rond je oren knallen. Shinjuku is één van de drukste wijken van Tokyo en bruist van het leven, dag en nacht...

Positief is dat ik voor het eerst de Isetan ben binnen en buiten geraakt langs dezelfde poort, zonder mijn weg te verliezen.. Ik ga ook nog eens langs electronica zaken want mijn laptoppeke wou gisteren niet meteen opstarten, ik moest er even mee schudden vooraleer de harde schijf leven toonde.. En dat is meestal een teken dat het beestje stilaan op zijn einde komt. Nu, het heeft mij al goed dienst gedaan hoor... Maar toch even rondzien ingeval dat... Probleem is natuurlijk als ik daar een japanse laptop koop, ik waarschijnlijk veel last zal hebben om de software in europa goed te doen draaien... Dus ik beslis het nog even aan te zien... Hopelijk houd mijn beestje het uit..

Ik wil Shinjuku Station binnen gaan om terug te keren, maar bedenk me plots "het is zo mooi weer, waarom probeer ik niet eens te voet die drie haltes te overbruggen?".

Terug naar Website

Ja, ik krijg af en toe zo van die domme ideeën... Laat het ons houden op het feit dat ik het gehaald heb, dat ik het geen tweede keer meer vrijwillig ga doen, dat ik appreciatie heb gekregen over het beschikbaar zijn van mijn fiets én over de beschikbaarheid van het openbaar vervoer....

Gelukkig heb ik nog een tweetal uurtjes recup vooraleer ik terug naar Hombu moet...

Het is 16.30u, hoog tijd om te vertrekken naar de avondles met Osawa shihan. De groep lijnt zich op en wacht in stilte op zijn komst. In tegenstelling tot de meesten die je toch iets of wat hoort komen op de trappen of als ze de dojo binnenkomen, schuifelt Osawa sensei geruisloos binnen... Deze man is de bescheidenheid zelve, heeft natuurlijke een zware erfenis (zijn vader was immers ooit nog dojo cho van de hombu dojo) maar hij doet dit alle eer aan. Vlot, soepel, gratieus én snel voert hij de technieken uit... Bovendien in meerdere variaties... Het deed hem plezier mij op de tatami te ontmoeten, we hebben immers nogal enkele anecdotes onder elkaar opgebouwd in de afgelopen jaren...

Ik fiets tevreden én moe terug naar huis en ga snel slapen..

21-10-2015 – Mijn afspraak met Kuribayashi sensei netjes nagekomen..

Doshu gaf les, ik heb terug Yasuhiro san als partner.. Hij is samen met Murata san zo'n beetje verantwoordelijk voor het correct toepassen van de etiquette voor, tijdens en na de les.. Het is interessant om zien hoe die twee de hele groep observeren terwijl ze trainen... En ingrijpen waar nodig. Zo was er deze morgen een zakenman als toeschouwer (maatpak natuurlijk + aktentas) . Zonder pardon diende hij in seiza de les te aanzien, niet rechtstaand (al was het maar eens om zijn benen te strekken), niet in kleermakerzit, steeds weer werd hij vriendelijk maar kordaat gevraagd terug de seiza positie in te nemen...

Doshu komt ook nu weer meerdere keren langs en aarzelt niet meer om mij uit te nodigen hem "aan te vallen", deze keer mag ik Morotetori Ikkyo ondervinden.. En zowaar begint hij daarna een (kort) praatje met mij in zijn beste engels, het ging ongeveer als volgt

- Hij vroeg me of ik wist dat hij naar België kwam volgend jaar, in oktober en dit in het kader van 150 jaar relaties tussen beide landen
- Ik zei ja, dat ik het wist en zei er bij "I'll be here"
- Doshu dacht verder te wandelen tussen de leerlingen en plots "Huh ? Here ? You'll be here? While I am there? "
- Ik bevestig en zeg dat ik drie weken bij hem kom in hombu en dat hij in die drie weken een weekend naar België gaat, dus dat ik nog altijd beter af ben in hombu...
- Hij lacht en gaat verder...

Terug naar Website

Yasuhiro san komt wat tekort op gebied van kokyū en extentie en ik corrigeer hem beleefd, en laat hem dit voelen.. Hij dankt me er vriendelijk voor en na de les vraagt hij meteen voor een nieuwe gezamenlijke les volgende week waar ik natuurlijk mee instem.

Les 2 met Kuribayashi sensei

Ik had vorige week de kennismaking met Kuribayashi sensei (zie eerder in dit verslag) en hij vroeg me dan ook om naar zijn les te komen.. Dat mag je niet zonder gevolg laten... Er is opvallend veel volk voor de tweede les vandaag (denk eraan : de werkenden zijn dan immers vertrokken). Je ziet meteen als hij op komt dat hij iemand is die naar Japanse normen potig mag genoemd worden. Toch praat hij met een zacht stemmetje, heel vriendelijk... Maar techniek moet kloppen, hij zegt dat we steeds moeten zoeken naar de oplossing van het probleem dat zich stelt, observeer wat er aan de hand is, zoek de juiste hoek en los het dan op... En je ziet hem dat ook werkelijk zo doen. Elke uitvoering is uniek, steeds past hij zich aan aan de energie die hij ontmoet... Hij wil niet dat je zomaar gaat liggen als Uke...

Reeds van bij de opwarming had hij mij opgemerkt tussen de aanwezigen, en van bij de eerste techniek mocht ik aan den lijve ondervinden hoe hij Ikkyō uitvoert.. Ik bied zo goed als ik kan weerstand omdat ik zag dat zijn uke dat ook moest doen, hij observeert, zoekt de richting en juiste hoek... En knalt mij dan pardoes tegen de mat, geen discussie meer mogelijk, probleem opgelost... Ik maak me de bedenking hoe mijn landgenootjes dat gaan ervaren als hij binnenkort zijn eerste stage gaat geven in Brussel...

Na de les zoekt hij mij op, vraagt nog eens tot wanneer ik blijf (alsof ik ondertussen mijn terugvlucht zou gewijzigd hebben...) Ik verontschuldig me nog eens voor mijn komende afwezigheid in Brussel en dat ik het jammer vindt... Hij denkt even na, waarschijnlijk over zijn vertrekdatum hier, en zegt me dan “ so, you can still come to my class next week? “. Ik zeg “ of course sensei, Dzeehi” en voeg er een nieuw geleerd woordje aan toe “Goshido onegaishimasu” . Hij lacht en zegt “yes, it is my job” en ik gevat erachteraan “and it is my pleasure” ...

Het was vandaag peilen naar reisdata, eerst met Doshu en dan met Kuribayashi sensei...

22-10-2015 – even weg van Hombu...

Ik ben gevraagd om komende zondag een lokale dojo te helpen bij een embukai, in de Tokyo Budokan. Ik hoef enkel maar Uke te zijn. En het gaat om een bevriende dojo, dus waarom niet?

En vanmorgen willen ze een les wijden aan de voorbereiding van deze embukai.. Ik verneem dat er een 90-tal dojo zullen demonstreren, een duizendtal deelnemers. Dat zijn nogal cijfers hé? Als we dat met bij ons vergelijken...

En Doshu zal er zijn, dus de mensen zijn extra zenuwachtig.. De dojo cho zegt me dat Doshu raar zal opkijken als hij ziet dat ik lid ben van hun dojo... Ik kan het me zo al voorstellen..

Dus ik dien een dagje verstek te geven wat hombu dojo betreft , jammer maar het zij zo. Deze mensen staan ook altijd klaar om mij te helpen dus een wederdienst moet kunnen...

Terug naar Website

Afspraak is in de Tokyo University dojo, mooie inrichting hoor. Als ze dat bij ons maar konden hebben..

En de voorbereiding wordt tot in de puntjes ingeoeffend , verschillende keren na elkaar.. Een van de demonstranten van deze dojo is een vrouwtje van 71 jaar, ze is vierde dan.. En ze werkt met een energie die me aan Minegishi shihan doet denken... Is toch mooi dat zo iets kan in Aikido, bedenk ik me ..

Het laatste deel van de les werd mij gevraagd om de les te geven, en ik stemde graag toe..

Rare gewaarwording als de hogere graden (2 nidan en dan nog een Ikkyu) me na de les nog komen vragen "please throw me about 10-15 times".. Ik dan zo van "alleen als het dan echt moet... ". De oudere vrouw van 71 hield bij "please show me" wat ik dan ook deed (is nu te hopen dat ik die eerste vragen wel goed begrepen had ;-)

Daarna vragen ze me schoorvoetend of ik volgende zaterdag een volledige les wil geven waarop ik ook weer toestem... En vervolgens krijg ik de vraag "do you also teach children? ". Ik zeg "yes, but not in japanese" waarop natuurlijk gelachen wordt... Ik vraag me af hoe dat zal verlopen , een les aan kinderen in een voor hen onbekende taal... Heb me weer iets op de hals gehaald, denk ik...

23-10-2015 – het is gebeurd ... een hatrick ...

Ik heb deze ochtend terug rendez-vous met Hirose san, we hebben elkaar precies gevonden dit jaar.. Stilaan naderen we de eindejaarsperiode, dit is dé moment waarop federaties hun delegaties sturen om dossiers in te dienen vergezeld van een cadeautje, een uitnodiging om te gaan eten, enz... Een ook dit jaar komen de delegaties aan...

Ondertussen herken ik ook al goed wie al dan niet zijn of haar eerste stappen zet in hombu dojo, vanochtend komt een groepje amerikanen binnen en luidruchtig dat ze zijn, big and loud zoals ze zeggen...

Nu is er daar nog steeds mijn oude vriend "de beenhouwer" die niets liever doet dan diegenen waarbij het van verre zichtbaar is dat ze hier maar eens langs komen, uit te nodigen samen te trainen. En ja hoor, zo'n grote amerikaan stemt medelijdend toe, en denk een rustige training te zullen hebben... Hij zal snel anders piepen, bedenk ik me nog..

Ik plaats me naast Hirose san voor de opening van de les.. die 5 minuten voor de les zijn een hel voor mijn knie, ik mediteer steeds en laat de pijn verdwijnen, maar het is me toch duidelijk dat ik nog niet klaar ben met deze knie historie...

Ik ben de afgelopen dagen gelukkig verstandig genoeg geweest de lessen die ik volg te doseren en selectiever te zijn welke lessen ik volg.. In plaats van 2-3 gemiddeld per dag zal ik het dit jaar bij 1-2 gemiddeld per dag moeten houden.. Ik concentreer me op Doshu , Waka sensei, Osawa , Kanazawa, Irie, Kuribayashi sensei... hun lessen wil ik volgen en daar dan verder op studeren in de maanden die komen..

Terug naar Website

Ben trouwens al blij dat dat me lukt tot nu toe.. Ik dacht het misschien maar een dag of twee te kunnen uithouden hebben... Eens ik opgewarmd en bezig ben, gaat het... Ik moet me niet inhouden om door te werken.. Maar daarna stijft de knie achteraan snel weer op... Het moet dus wel spier of pees-aanhechting gerelateerd zijn...

En vandaag kan mijn geluk niet op, zeg.. Doshu komt maar liefst tot 3 keer toe met mij werken, een ware hattrick (Shomenuchi Ikkyo, Shomenuchi Shihonage en Kokyu Ho) . Met deze laatste waag ik het zelfs een beetje te spelen en hem weerstand te bieden, daar kwam het gegrom weer. Hij kon het precies wel hebben... En ja, ik ging neer... Maar het is me nu toch echt duidelijk dat ik in de relatie met Doshu dit jaar een serieuze brug heb geslagen... Mogen werken met O'Sensei's kleinzoon, ik vind het een eer...

En tijdens de laatste 10 minuten vrij spel vraagt Hirose san me om hem 10 keer te gooien. Doshu bleef staan en keek goedkeurend toe hoe ik vlotjes en met extentie (want we kregen de ruimte) afwisselde in technieken... Ik kreeg weer zo een gevoel van "dit is voor jou, sensei... " en een gedachte van dankbaarheid ging naar Sugano sensei... In mijn verbeelding hoorde ik Doshu denken "hmm, dit heb je goed gedaan, Seiichi san.."

Ik reed dan ook super tevreden terug. Misschien is vandaag de topdag geweest voor mij dit jaar, zo een hattrick score je waarschijnlijk niet vaak... En allemaal zonder politiek noch mouw-vegerij, maar gewoon door er dagelijks te trainen.. Er elke ochtend om 5u voor op te staan om er te zijn en samen met Doshu de dag te openen... Het heeft jaren geduurd, maar nu is die brug er..

24-10-2015 - Leraren onder elkaar..

Vanochtend heb ik Miyuki san als partner, zij is een godan en nogal vaak Uke voor doshu. Ze kwam gisteren terug uit Litouwen waar ze assisteerde voor een hombu seminar. En vroeg me direct om vandaag met haar te trainen.

Zij werkt technisch zeer goed, en we werken onophoudelijk. Geen enkele keer treuzelen of even de handdoek erbij nemen.. Gewoon een uur lang 4 keer uke 4 keer tori. Ze is natuurlijk een pak lichter dan ikzelf en ik voel ook wel dat niet alles wat ze doet slaagkansen heeft, maar daar gaat het niet om.

We werken mooi samen om de reeks oefeningen die Doshu voordoet af te werken.

Vandaag zag ik Doshu voor het eerst de les onderbreken om de getoonde oefening nog eens te tonen. Hij had namelijk eens iets ongebruikelijk er tussen gestoken, gelukkig voor mij was het een beweging die sugano sensei vaak gebruikte in zijn beginoefeningen. Ik had er dus geen last mee, maar het merendeel van de deelnemers was even het noorden kwijt. En Doshu greep in, zoals ook wij leren te doen in onze lesgeverscursussen in België...

Na de les en de onderlinge bedanking komt Miyuki san me zeggen dat ze twee jaar geleden voor het eerst naar België was gekomen en er een kleine stage had gegeven in het Brusselse . Ik zei dat ik het wist.

Terug naar Website

Ze zei dat ze waarschijnlijk in het voorjaar 2016 nog eens zou komen en vroeg of het geen probleem was. Zij is immers een jong leraar , godan.. En wil niet graag op andermans terrein komen stage geven.

Ik zeg haar dat dat zeker geen probleem is, en als ze komt dat ze mij gerust een seintje mag geven dan probeer ik haar ook eens bij mij in de dojo te laten komen. Ze is zichtbaar opgelucht en zegt er nog bij om er geen officiële stage van te maken maar gewoon low-profile haar dan als gastlesgever te vragen..

Toch leuk als men zo met elkaar wil rekening houden, bedenk ik me nog..

In de namiddag , een prachtig zonnige namiddag trouwens, ga ik nog eens langs Ueno en de Ameyayokocho.. Het wordt immers stilaan tijd dat ik wat zaken ga kopen voor thuis want stilaan begint het aftellen (de laatste maandag, de laatste dinsdag enz...) en daarna spendeer ik nog wat tijd in Ueno park waar mooie optredens van straat artiesten te bewonderen waren..

Toch weer een kleine melding van het thuisfront dat het met iemand niet zo goed gaat momenteel, opname in hospitaal... het leven staat niet stil natuurlijk, ook al ben je aan de andere kant van de wereld...

25-10-2014 – Tokyo Budokan

Vanmorgen eerst Kanazawa sensei en dan direct naar de Tokyo Budokan waar een duizendtal demonstranten het 30 jarig jubileum gaan vieren in aanwezigheid van de Doshu. Ik mag 1 van die duizend zijn... Of wie weet de duizend en eerste ?

Kanazawa sensei begint mij ondertussen ook te “like”-en. Hij ziet dat ik er jaarlijks ben op zijn lessen en dat begint ook hier vruchten af te werpen. Hij komt graag even langs om hetzij even te laten voelen wat hij wil , hetzij het even te verduidelijken. Ik laat het me graag welgevallen..

Ik herinner me het eerste jaar toen ik hem (als voorzitter toen nog) even polste over zijn bereidwilligheid om eens naar België te komen, direct én kordaat een nee kreeg “Berugi? Nooo... “

Ik denk ondertussen dat de kansen op een “ja” serieus zijn toegenomen, maar goed . Dit is nu niet aan de orde.

Kanazawa sensei zijn les vanmorgen kon een model-les geweest zijn voor onze VTS-cursisten. De hele les was gebaseerd op een en dezelfde basisverplaatsing. En prachtig opgebouwd , met rustige momenten en met tempovariaties... Interessant, intens en intrigerend hoe deze man de technieken aan elkaar rijgt...

Na de les dan zo snel mogelijk naar de Tokyo Budokan...

Deze keer liet men niets aan het toeval over (vorig jaar slaagde ik er immers in naar de Nippon budokan te gaan ipv de Tokyo Budokan) . Ik werd dus begeleid naar daar gebracht..

Terug naar Website

Prachtig complex, enkel dienend voor Budo. Van bij het binnenkomen schoentjes uit, je mag ze meenemen in een plastic zakje. Vanaf dan begeef je je over mooi blinkend houtparket of over stukken hospitaalvloer, kraaknetjes allemaal ...

En volk dat daar was, nu wist ik al dat voor de Aikido embukai een 90-tal dojo en een duizendtal deelnemers aanwezig gingen zijn. Maar dat was maar voor 1 zaal... Er waren ook andere activiteiten (Kyudo, Kendo en mogelijks nog andere), kortom het was koppen lopen , allemaal in Gi... Dit is wel een tempel voor de krijgskunsten...

We krijgen onze zitplaatsen toegewezen. Het is een drukte van jewelste, men viert het 30-jarig bestaan van de Tokyo Metropolitan Aikido Federation in de aanwezigheid van de Doshu. Elke dojo heeft maar een tijdvenster van een 2-tal minuten. Met op het einde nog een demonstratie van de Doshu zelf.

De mensen zijn zeer enthousiast doch ook zeer zenuwachtig. Ze willen allemaal hun beste beentje voorzetten voor hun dojo... Ik werd als vriend gevraagd of ik wou helpen en ervoor zorgen dat niemand aan de zijkant moest blijven staan. De dojo waar ik voor kwam was immers maar met 15 deelnemers en anders moest er 1 persoon afzijdig blijven. Ik deed graag mee om ervoor te zorgen dat elk dojo lid de eer had om voor de doshu te mogen demonstreren... En ging vooraf zelfs graag nog even in de dojo ruimte achter de schermen met ieder die wou nog even hun technieken inoefenen en ze proberen een beetje op hun gemak te stellen...

Het uur naderde en we moesten gaan oplijnen. Het schema dat ze hadden opgemaakt zorgde ervoor dat ik op de voorste rij moest plaats nemen. Toen we zo de zaal binnenkwamen zag ik toch de Doshu even recht gaan zitten op zijn stoel en met een blik van "wat doet dien belg hier nu ook weer ? " en toen knikte ik hem even vriendelijk goededag...

De signalen werden aangegeven middels een grote taiko drum, die kerel sloeg er volle kracht met een baseball-bat type stok op... Zo een vel moet nogal gespannen staan om zulke slagen aan te kunnen...

De demo verliep volgens mij goed, totaal een twintigtal ukemi en het was over. Maar daarnaast was het voor mij toch een aangename belevenis even in hun midden te mogen vertoeven...

Ik werd dan nog uitgenodigd voor de party nadien, maar bedankte er vriendelijk voor. Zei dat ik er niet op voorbereid was qua kledij. De werkelijke reden was dat ik toch al enkele van die party's heb mogen meemaken en dat ik al wist dat je daar het grootste deel van de tijd met een glas in de handen staat te luisteren naar iemand die een (japanse) speech aan het afsteken is, en je mag het glas pas heffen als hij gedaan heeft... En speechen kunnen ze als de beste, dus je staat daar meer dorst te lijden dan wat anders... Maar bon, dat zal bij ons ook wel zo zijn zeker...

